

Recensie: Mevrouw Bob ★★★***

CC Berchem
woensdag 16 oktober 2019

foto © Jan Marchand

Recensie:

Kijk, als Warre Borgmans een voorstelling openlijk aanraadt, dan zijn de verwachtingen bij ons hooggespannen wanneer we daar naartoe kunnen trekken. Bij Mevrouw Bob van muziektheater De Kolonie en het HERMESensemble was dat dan ook niet anders. Helaas wist de productie die verwachtingen niet helemaal in te lossen. Hoewel ze kapitalisme en de kloof tussen superrijken en het gewone volk wil aankaarten en dus maatschappijkritisch is, klauwt mevrouw Bob te weinig. Joker dat nu nog steeds volle zalen lokt in de bioscoop (en niet zelden applaus ontvangt tijdens de aftiteling) doet dat wél. Mevrouw Bob is ons finaal te soft, vooral ook omdat Peter De Graef zijn personage zowel laat kankeren op de elite als op de gewone man. Om die manier verliest mevrouw Bob aan coherentie, aan scherpte, tegelijkertijd wanneer actrice Tania Van der Sanden overgaat van haar uitmuntende rol, een hautaine vrouw die erg blasé doet, maar helaas ook afglijdt naar volks taalgebruik (met Kasterlees accent) en de focus van de monoloog overgaat naar een schuldbekentenis (van een vrouw wiens moraal kompas het noorden kwijt is geraakt zonder ze dat zelf lijkt te beseffen toen ze ontgoocheld werd in de liefde en het leven). De live muziek van Marc Tooten op altviool en Bo Spaenc op marimba (achter doorschijnende doeken die als kokers opengaan of toe) en piano is dan weer zó aanwezig dat je mevrouw Bobs 'Stop nu eens vijf minuten!' aan het adres van de pianist die ook de rol van André speelt, als een welgekomen geschenk beschouwt. Of hoe tekst en muziek hier elkaar eerder in de weg staan dan elkaar ondersteunen.

Volgens mevrouw Bob zijn er twee categorieën mensen op de wereld. Zij die aandacht willen (politici en pers) en zij die onder de radar blijven (lobbyisten en de gewone man). Mevrouw Bob heeft anderhalf miljard op haar rekening staan en moet vooral leven met dilemma's van het genre 'Neem ik een vliegtuig of koop ik er een?' (ook te horen in een song over vliegen met een privéjet, of de song waarin ze eraan denkt om een yacht te kopen). Dat ze in het geld zwemt heeft ze te danken aan prestigiejobs als lobbyist (o.a. in de haute finance en de gezondheidsindustrie) en die positie heeft ze bekomen door heel wat penissen af te zuigen wat als een niet mis te verstane kanttekening beschouwd kan worden in het post #MeToo-tijdperk. Yep, er zijn vrouwen die hun weg naar de top hebben bereikt door zich te prostitueren. Mevrouw Bob windt daar geen doekjes rond. Daarbij kon ze op de geur afgaan om die kleine lichaamsdelen te vinden onder de vetmassa van rijke mannen die kennelijk zich vanonder niet denken te moeten wassen!'

Of ze, op enkele weken voor ze zal sterven - ze heeft kanker - al die luxe nodig heeft? Neen, geeft ze toe. Al wat je boven de 4.000 euro verdient per maand gebruik je enkel om uit te kunnen pakken ten opzichte van anderen. En neen, die villa of die dure wagen, maken absoluut niet het verschil. Feestjes geven deed ze dan ook vooral om complimentjes te ontvangen wanneer ze haar stulpje van de meest geavanceerde technologieën had voorzien. Uiteraard horen daar dan ook exclusieve hapjes bij. Zo'n complimentje doet haar echter niet meer dan een vluchtig geluksmomentje zoals een like op Facebook dat doet. Maar zo'n feestje kan ook helemaal anders uitdraaien wanneer de genodigden vooral met zichzelf bezig zijn. Genodigden die op bijvoorbeeld een liefdadigheidsevenement - zo stipt ze fijntjes de contradictie aan - het vaak over de hoge belastingdruk hebben en hoe ze die al dan niet creatief naar beneden kunnen halen (om onrechtstreeks dus zo weinig

solidair mogelijk te hoeven zijn met de medemens).

Mevrouw Bob toont dus hoe je kan lijden door verwenning wat ze gelijkstelt aan verwaarlozing. De ongelijkheid in de wereld? Dat komt omdat mensen zwijgen over wat ze verdienen. Ze legt dan ook uit dat ze een buttoncampagne begonnen is: "1 miljoen meer niet" waarbij de dragers zich engageren om al het geld dat ze boven dat bedrag hebben weg te schenken.

De tegenstrijdigheden en de richting waar mevrouw Bob uiteindelijk naartoe gaat, doet de voorstelling finaal de das om. Een voorstelling van zo'n tachtig minuten waarbij we rond een uur al naar onze klok kijken. Niet scherp genoeg, net als de spanningsboog die wat alle richtingen uitgaat is deze productie die wat sleept dus. Het piekfijn, maar soms te veel en storend met de tekst musiceren door het HERMESensemble, kan ons niet van mening doen veranderen. De eindconclusie: "het leven is een schouwspel net als dit muziektheater" dat is al zo vaak gedaan, gehoord en zo banaal geworden dat het al het voorgaande finaal ondergraaft.

< Bert Hertogs >

Credits:

Spel: Tania Van der Sanden | Compositie, muziektheatrale regie & livemuziek: Bo Spaenc | Altviool: Marc Tooten | Tekst: Peter De Graef | Dramaturgie en spelbegeleiding: Sam Bogaerts | Assistentie: Peggy De Landtsheer | Vorm & licht: Mark Van Denesse | Kostuums: Chris Snik | Additionele compositie: Mathias Coppens | Techniek: Dries Bellinkx

coproductie met HERMESensemble

Met steun van CC Berchem & de Belgische Tax Shelter